

Тръгнѣхми сѣщата сутрина отъ Манту за Брешия. Тамъ се освободи другиятъ ми другарь, Андрея Тонели. Тоя злочестъ тамъ се научи, че е изгубилъ майка си. Отчаяньето му и сълзитъ му ми наравнихъ сърдцето.

Обаче, съсъ сичкитъ причини, които имахъ за да сжмъ наскърбенъ, не можихъ да се въспрж да се засмѣмъ за долната работа:

Върху масата на кърчмата имаше едно извѣстие отъ театръ. Земамъ го и четж: — *Франсеска де Римини*, опера перъ музика, и проч.

« Отъ кого е тая опера? » попитахъ момчето.

То ми отговори: « Не знамъ кой я направилъ на стихове, и на музика, нъ сѣ тя е тая *Франсоазъ де Римини*, която цѣль свѣтъ познава.

« Цѣль свѣтъ! мамите се. Азъ който идж отъ Германия, отъ дѣ ищите да познавамъ вашитъ *Франсоазесъ*? »

Момчето (то бѣше единъ момжкъ, истинско дѣте отъ Брешия, съсъ една отвратителна физиономия) погледнж ме съсъ единъ ухиленъ погледъ отъ милость.

« Отъ дѣ ищите да познавамъ . . . ! Господине, работата не е за *Франсоазъ*; работата е за сжщата *Франсоазъ де Римини*, сиречь за трагедията на Г. Силвио Пелико. Истина е, че сж я развалили малко като я направили на опера, нъ тя е сѣ сжщата! »

« Ахъ! . . . Силвио Пелико! Струвами се да сжмъ чюль да приказуватъ за него. Нали е тоя лошъ човѣкъ, който бѣше отсѣденъ на смъртъ, сѣтнѣ на *карцере дуоро*, прѣдъ осемъ или деветъ години! »

Да даде Богъ никоги да не кажѣж таквази шега! То изгледа наоколо си, опули си очитъ у мене, като си показва тридесетъ и двата си хубави зѣби, и ако